

POLITICA

OPINIÓ

Garrotades amb fusta de pi esquerdat

Josep M. Figueres*

A l'entorn del Pi de les Tres Branques es concentra anualment un grapat de patriotes catalans que commemoren la diada amb actes diversos, el gruix dels quals el constitueixen uns abrandats parlaments. Enguany hi ha hagut garrotades, parlaments trencats per ous i verdures, oradors que s'han negat a parlar per haver apallissat la vigília un batlle, etc. El resultat és clar: l'Ajuntament de Berga diu que no hi participarà més i el patriota de carrer que no va amb el crani pelat ni s'embolcalla amb una senyera dubto que hi torni més. Per atzars de la vida, no hi he assistit mai, sempre, però, tenia el pensament d'anar-hi un any o altre, però fins ara no hi he pogut anar; cada any, compromisos textuais m'ho han impedit, però ara, per veure els dinars exhibicionistes en lloc de les paraules, dubto que hi arribi a posar els peus si el ball de la improvisació impera en el tradicional tercer diumenge de juliol a Berga.

He llegit que Carles Campuzano no ha pogut parlar, que els de la JNC, CDC o ERC rebien de mans de vés a saber quins bojos nois que volien fer cau i net com si amb garrotades se salvés un país. Mentrestant, en Sellarès titllava Pujol de massa dèbil en la seva praxi nacionalista. Diu el Brusi també que els caps pelats promotors d'incidents parlaven castellà, que policies de paísà filmaven a dojo, que... en fi, un garbuix tal com les idees en les files del radicalisme nacionalista. Potser al final, com deien els acudits, tindrem bonsais del Pi llegendari i el commemorarem en la intimitat.

Fa pena, era una festa campestre amb les arrels tel·lúriques que el nacionalisme té en el cor de la dita Catalunya profunda i on el sentiment patriòtic exultava de joia. Els versos de Verdaguer que parlen de l'arbre sagrat de la pàtria que com tres cordes d'una arpa agombolen els tres països catalans penso que ja s'han esvaït. Qui els ha llegit?, qui recorda Emili Segué?, com el volumet de la primera edició de *Les tombes flamejants* que se m'esmicola de per tot pel pas dels anys, avui el nacionalisme el fa en Josep Termes o Jordi Pujol o Obiols o... entrevistats al Canal 33 o en Lizcondo imposant l'halphavet de l'Hacademia a Ciutat de València, mentre a les Illes el darrer número de *Serra d'Or* ens en dona de fredes i de calentes, però mentre hi hagi homes del tremp de López Casanovas o Vidal, les iniciatives culturals seguiran. Ara que els

anys se'm posen al cim la moderació em fa caut i parc en els mots, però crec més útil una modificació en els programes de l'ensenyament que quatre-cents eslògans en els prats més aptes per anar-hi a buscar a bolets, crec més útil posar a les cordes amb articles i denúncies l'ex-AP avui PP pel que deixa fer a la UV en relació amb el català a València que llançar tomàquets i enciame a les testes venerables de frustrats mitinaires.

El nacionalisme radical es desdibuixa, els vallets cridaven que *Terra Lliure continua* com si no s'haguessin fet encara prou màrtirs..., és clar que no s'han llegit Mao quan parlava del peix i l'aigua ni han parlat amb els familiars dels morts o mutilats per la dialèctica de la violència. Un Pi de les Tres Branques pacífic, caixa de ressonància de la sopa de lletres independentista té el seu paper, i noble, a Catalunya, com el tenen les mesures de l'únic, crec, Ajuntament de Catalunya Lliure, el de Vilamacolum, on en menys d'un mes s'han negat a pagar el lloguer de la caserna de la guàrdia civil, volen mossos d'esquadra, han declarat el municipi lliure dels toros, ni la propaganda d'aquestes furgonetes tan *cutres* que corren per l'Empordà amb un cap de bou mig penjant mentre els turistes al·lucinen i filmen el que poden. Només una opció més seriosa, com la de les Bases de Manresa, és el camí vàlid des d'una perspectiva sociològica. Els aldarulls beneficiaran els qui volien fer desaparèixer la festa de Campllong.

Si volgués continuar-se només hi veig l'Ajuntament berguedà posant ordre amb els seus municipals i una mica de seny als organitzadors que mai el públic ha d'imposar la seva dinàmica. Dur, imaginem, l'Sting a la Cova del Drac o al Velòdrom crearà problemes al carrer, no hi cabran tots els qui volen. Tanmateix, fer un acte i no preveure la qüestió dels mots, la qüestió de l'ordre i la qüestió del seny és simplement improvisar, per tant, caldrà ja potser l'última foto del Pi de les Tres Branques, que ben segur que no aixecarà la pàtria catalana amb garrotades de pa sucant amb oli. ■

* Josep M. Figueres és historiador

Era una festa campestre amb les arrels tel·lúriques que el nacionalisme té en el cor de la dita Catalunya profunda i on el sentiment patriòtic exultava de joia